

Istorinis meilės romanas

CANDACE
CAMP

PAGROBTA
ŠIRDIS

1
DINGĘ PAVELDĖTOJAI

DINGĖ PAVELDĖTOJAI

CANDACE CAMP

PAGROBTA
ŠIRDIS

Romanas

Vilnius
2024

Versta iš: Candace Camp,
A Stolen Heart, 2000
Canary Street Press.
Copyright © Candace Camp, 2000

Iš anglų kalbos vertė
Emilija Grigulaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-03-0988-9

© Emilija Grigulaitė,
vertimas iš anglų kalbos, 2024
© Živilė Adomaitytė,
knygos viršelio dizainas, 2024
© www.shutterstock.com,
viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2024

Prologas

*Paryžius, 1789 m.**

Ledi Čilton praskleidė portjeras ir pro miegamojo langą pažvelgė į naktį. Tolumoje išvydusi liepsnas sudrebėjo. *Ten siautėjo prastuomenė.* Ledi Čilton tuo buvo įsitikinusi; vakar girdėjo stūgavimus, matė slenkant gatvėmis tarsi kraujo ištroškusį didžiulį beformį gyvūną.

Nervingai susinėjusi rankas atsitraukė nuo lango. Emersonas tvirtai tikėjo, kad prastuomenė jų nelies. Jos sutuoktiniui, kaip daugumai anglų, buvo būdingas atsainus įsitikinimas, jog blogis kilminguosius aplenks. Simona nebuvo tokia tikra. Galų gale, ji buvo prancūzė, be to, priklausė aristokratijai, kurią prastuomenė taip troško sunaikinti. Jeigu tie prasčiokai čia ateitų, to, kad ji ištekėjusi už anglo, gali nepakakti išsigelbėti... Iš tikrųjų tai

* 1789 m. Paryžiuje miestelėnai įsiveržė į Bastiliją, tai laikoma Prancūzijos revoliucijos pradžia (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Simona baiminosi, kad jos prancūziška kilmė gali sunaikinti ir sutuoktinį.

Ir vaikus.

Ją apėmė siaubas. Kas nutiks jos mažulėliams, jeigu į namus įsiverš *sans-culottes**.

Simona kurį laiką stovėjo negalėdama apsispręsti – gražuolė skaidriomis rudomis akimis ir kupeta tamsių plaukų, vilkinti puikiausiais apdarais, kokius tik galėjo pasiūlyti Paryžius, su brangiųjų akmenų vėriniu ant kaklo, iš baimės buvo išblyškusi it popierius, didžiulėse akyse švietė nerimas.

Pagaliau tyliai sukūkciojusi ji priėjo prie tualetinio stalelio ir išsitraukė brangenybių dėžutę. Greitai išėmė iš jos papuošalus: auksu aptaisytus žėrinčius deimantus, rubinus, smaragdus, glotnių perlų vėrinius ir auskarus. Vieni jų buvo šeimos relikvijos, kiti – ją mylinčio turtingo sutuoktinio dovanos. Simona buvo iš tų moterų, kurios mėgo puoštis, o prie tamsių plaukų, išraiškingų akių ir blyškios odos itin derėjo sodrių spalvų brangakmeniai.

Nekreipdama dėmesio į žaižaruojančius brangiuosius akmenis Simona sugrūdo papuošalus į aksominį maišelį. Tada iš ausų išsisegė kabančius smaragdų auskarus, nuo kaklo nusiėmė prie jų derantį pakabutį: šį komplektą kaip vestuvinę dovaną buvo gavusi iš lordo Čiltono prieš aštuonerius su puse metų. Simona akimirką palaikė saujoje nuo kūno dar šiltus papuošalus. Paskui atsiduso ir įmetė į maišelį.

* Sankiulotai (pranc. *sans-culottes* – be trumpų kelnių) – Prancūzijos revoliucijos laikotarpiu revoliucingai nusiteikusi Paryžiaus varguomenė.

Drauge galima kliautis; galų gale, ji juk patiki jai savo vaikus, o jie daug svarbesni už brangenybes. Jeigu ji pati išgyvens, juos susiras ir vėl visi bus kartu.

Simona pradarė brangenybių dėžutės slaptą dugną ir išėmė tris mažus daikčiukus. Palyginti nebrangūs, bet jai jie buvo neįkainojami, nes priklausė jos vaikams. Tai buvo du medalionai, kurių dangtelius atidarius pamatydavai miniatiūrinius jos ir Emersono portretus. Grafienė juos padovanojo mergaitėms praėjusiais metais per Kalėdas. Trečiasis daiktas buvo paprastas stambus žiedas, dar gerokai per didelis sūnaus pirštui. Simona pervėrė per jį virvelę, kad berniukas galėtų pasikabinti ant kaklo. Žiedas atrodė visai paprastas, plokštumos viršuje keista graviūra. Tačiau tai buvo šimtų metų senumo grafo Eksmūro šeimos žiedas. Tik titulo paveldėtojas turėjo teisę į jį. Dabar žiedas priklausė Emersonui, tačiau vyras jo nenešiojo. Kurią nors dieną žiedas atiteks jų sūnui.

Simona priėjo prie rašomojo stalo, paėmė plunksną iš rašalinės ir ėmė rašyti laiškėlį. Jai visada būdavo nelengva ką nors parašyti, tad ir šis laiškėlis išėjo nerišlus, beveik neįskaitomas. Tačiau grafas ir grafienė bent jau supras, kas atsitiko. Ji įkišo jį į maišelį su brangenybėmis.

Čiupusi aksominį maišelį ir tris nedidelius papuošalus Simona išėjo iš miegamojo ir ėmė kopti laiptais į vaikų kambarį. Apačioje girdėjo Emersono balsą: vis labiau irzdamas jis mėgino išaiškinti jos tėvams, kodėl jie turi kuo greičiau išvykti iš Paryžiaus. Simona papurtė galvą. Tėvai buvo suakmenėję iš baimės, taip sukrestį jų gyvenimą supurčiusio chaoso, jog atrodė gebantys tik stovėti ir kartoti *ne*. Simona ir Emersonas negalėjo jų palikti, todėl

dar neišvyko. Bet moteris neketino leisti vaikams numirti vien dėl to, kad jos tėvai pernelyg užsispyrę arba per daug kvaili, nes nesieltgia taip, kaip turi elgtis.

Štai kodėl Simona išsiunčia vaikus. Patiki jų gyvybes geriausiai draugei, kuri išvyksta Anglijon į saugų rytojų. Simona jos dar nepaklausė, tačiau buvo įsitikinusi, kad draugė neatsisakys padėti. Pati bevaikė, ji beprotiškai mylėjo Simonos vaikus, ypač patį mažiausią. Simona išsiųs juos į Angliją, o brangenybės padės padengti išlaidas, jeigu prireiks. Jeigu jie bus saugūs, o Simonai nepavyks išsigelbėti, tai bus paskutinė jos dovana vaikams.

Simona nusišluostė ašarotas akis. Ji negalėjo leisti, kad vaikai pamatytų ją verkiančią, motinos ašaros dar labiau juos išgąsdintų. Taigi išspaudė šypsena ir atidariusi duris įėjo į vaikų kambarį. Prancūzė auklė jau guldė juos į lovas. Simona išsiuntė ją pasakiusi, kad pati apkamšys vaikus.

Auklei pasišalinus ji atsigręžė į tris savo atžalas. Ilgai žiūrėjo į mažylius ir skausmas užgniaužė gerklę supratus, kad galbūt daugiau jų nebepamatys. Štai Džonas, paveldėjęs jos vešlius tamsius plaukus ir tamsiai rudas, kone juodas akis. Tvirtai sudėtas septynmetis berniukas buvo tokiomis pat ilgomis galūnėmis ir šelmiška šypsena kaip tėvas; Simona dar nesutiko moters, nesvarbu, kokio amžiaus, kuri gebėtų atsispirti Džono žavesiui. Ji pasilenkė, pabučiavo sūnui į kaktą ir pasisuko pakštelėti į skruostą Marijai Anai. Marija Ana iš tėvo buvo paveldėjusi akis – tamsiai mėlynas, atvirai žvelgiančias į pasaulį, – o ryškiai raudonos garbanos (nustebinusios juos abu) atsirado, jos nuomone, iš jo šviesių ir Simonos juodų plaukų. Tačiau

grafienė išmintingai linktelėjusi pareiškė, kad tarp Monfordų kartas nuo karto vis gimsta raudonplaukių.

Apsunkusia širdimi Simona pasisuko į mažąją Aleksandrą. Dvejų metų mergytė buvo visų džiaugsmas: pušlutė ir linksmo būdo, ji visą laiką juokėsi arba ką nors švebeldžiavo. Simonos mama tvirtino, jog Aleksandra – iš akies lupta Simona, kai buvo tokio amžiaus: juodaplaukė garbanė linksmomis tamsiai rudomis akimis ir juoku, užkrečiančiu visus kitus šypsotis. Simona pakėlė Aleksandrą ir priglaudė prie krūtinės, tada įsitaisė ant grindų šalia vaikų ir pasisodino Aleksandrą ant kelių.

– Atėjau pasakyti, kad jūs netrukus išvažiuosite, – linksmai prabilo tikėdamasi, kad balsas neišduos nerimo. – Keliausite namo, į Angliją, aplankyti senelės ir senelio.

Simona papasakojo vaikams apie savo draugę, kurią jie pažinojo ir mėgo, pasakė, kad jie turi vieni keliauti su ja, o mamytė ir tėvelis atvažiuos pas juos vėliau. Nors paprastai su vaikais Simona kalbėdavo prancūziškai, nes tiek prancūzų, tiek anglų kalbas jie mokėjo puikiai, dabar ji bendravo angliškai.

– Jūs privalote kalbėti tik angliškai, – perspėjo vaikus Simona. – Ne prancūziškai, nes turėsite apsimesti, kad esate jos vaikai, ne mano. Bus smagu žaisti tokį žaidimą, tiesa?

Džonas įdėmiai pažvelgė į mamą.

– Tai dėl prastuomenės, ar ne?

– Taip, – patvirtino Simona. – Todėl aš jus ir išsiunčiu. Jums bus ne taip pavojinga. Saugok mergaites, Džonai, ir pasirūpink, kad jos nepatektų į bėdą. Neleisk joms kalbėti

prancūziškai, net jei būsite vieni. Ar galiu tavimi pasikliauti?

Sūnus linktelėjo.

– Aš jomis pasirūpinsiu.

– Gerai. Aš tavimi didžiuojuosi, sūnau. O štai čia keli daiktai, kuriuos turite visą laiką nešioti. Nenusiimkite jų nuo kaklo... ir Aleksandrai neleiskite nusiimti. Džonai, prižiūrėk sesutę.

Simona sūnui ant kaklo užkabino šiurkščia virvele pervertą žiedą ir pakišo po marškiniais, kad nebūtų matyti. Dukroms užkabino po medalioną ir paslėpė po drabuželiais.

Vaikai buvo aprenkti visai paprastai, tais pačiais drabužiais, kuriuos vilkėdavo žaisdami. Simona nusprendė, kad taip bus lengviau nuslėpti jų aristokratišką kilbę. Ji skubiai surinko dar šiek tiek kasdieninių drabužių, atmesdama nériniuotus arba aksominius, sudėjo juos į vaikų apsiaustelius ir susuko į ryšulius.

– O dabar turime labai tyliai nusileisti laiptais, – paaiškino vaikams.

– Ar negalime atsisveikinti su *Papa*? – sutrikusi ir jau visai arti ašarų paklausė Marija Ana.

– Negalite, jis kalbasi su *Grandmère* ir *Grandpère*. Nevalia jų trukdyti.

Simona žinojo: Emersonas labai supyks ant jos, kad slapčiomis išsiuntė vaikus, nieko jam nepasakiusi. Bet negalėjo rizikuoti leisdama atžaloms atsisveikinti su tėvu. Jis pernelyg pasitikėjo savo padėties tvirtumu. Moteris bijojo, jog vyras uždraus išsiųsti vaikus, manydamas, kad jiems saugiausia čia, šalia jo.

Drebančiomis lūpomis nusišypsojusi vaikams Simona viena ranka laikė pakėlusi Aleksandrą, kitoje gniaužė jos drabužių ryšulėlį.

– O dabar, vaikai, pasiimkite savo drabužius. Būkite arti manęs. Laikykitės įsitvėrę man į sijoną ir nepaleiskite, kad ir kas nutiktų. Eikite labai tyliai... kaip pelytės.

Džonas ir Marija Ana linktelėjo, tačiau Simona iš veidų matė, kokie jie sutrikę. Jie tyliai išėjo iš kambario ir pirštų galais nutipeno laiptais į apačią. Simona nusivedė juos ne prie aukštų paradinių durų, o pasuko prie šoninių. Pastovėjo suėmusi už rankenos, giliai atsikvėpė. Džonas ir Marija Ana tvirtai laikėsi įsikibę į sijoną.

Simona atidarė duris ir jie išskubėjo į naktį.

I

Londonas, 1811 m.

Aleksandra Vord žvilgtelėjo į savo kompanjoną karietoje. Atrodė, jis tuoj apalps. Veidas nesveikai išblyškęs, viršutinė lūpa išberta prakaito lašeliais. Aleksandra užgniauzė atodūsi. Paaiškėjo, jog anglai – keistai bailūs padarai, jie tik spokso nustebę ir išsigandę arba taškydamiesi seilėmis aiškina, kaip ko nors nedaryti. Net keista, kad ši šalis apskritai ko nors pasiekė, netgi užėmė gana reikšmingą vietą pasaulyje, tiek politinėje, tiek finansinėje srityse.

– Nesirūpinkite, pone Džounsai, – tarė ji maloniu balsu, stengdamasi apmaldyti kompanjono baimę. – Esu įsitikinusi, kad jūsų darbdavys maloniai sutiks mus priimti.

Laimanas Džounsas užsimerkė ir tyliai sudejavo.

– Jūs nepažįstate lordo Torpo. Jis... jis labai nekalbus žmogus.

– Dauguma vyrų nekalbūs, bet tai nereiškia, kad jie prasti verslininkai. Nesuprantu, kodėl jis turėtų nenorėti

susitikti su asmeniu, ką tik pasirašiusiu itin pelningą sutartį nuplukdyti į Ameriką jo kompanijos arbatos krovinių.

Atvirai kalbant, Aleksandra labai nustebė, kad Torpas šįryt nepasirodė kontoroje susitikti su ja, kai ji nuvyko pasirašyti sutarties. Jis netgi nedalyvavo jos susitikimuose su agentu Laimanu Džounsui. Atrodė visiškai kvaila patikėti tokią svarbią verslo dalį kitam žmogui ir jo nekontroliuoti. Aleksandra pati turėjo daug darbuotojų ir jais pasitikėjo, bet niekada nešovė mintis, kad galėtų nedalyvauti svarbiuose susitikimuose su klientais. Tačiau ji susilaikė neatskleidusi to ponui Džounsui, kuris atrodė be galo susikrimtęs.

– Aš... aš nežinau, kaip yra Amerikoje, panele Vord, – atsargiai ištarė ponas Džounsas, – tačiau mūsų šalyje džentelmenai paprastai aktyviai nedalyvauja verslo reikaluose.

– Tai kaip tada daromas verslas? – nustebusi paklausė Aleksandra. – Kas nors juk turi tvarkyti reikalus. Kaip kitaip Anglija būtų galėjusi šitaip suklestėti?

– Na, verslo reikalus, žinoma, tvarko vyrai. Bet aš kalbu apie *džentelmenus*, tokius vyrus kaip lordas Torpas.

– A... Turite omenyje aristokratus? – regis, tai privertė ją susimąstyti.

– Taip, – ponui Džounsui akivaizdžiai palengvėjo.

Jis išgyveno tikrą pragarą, kol aptarė su panele Vord sutarties sąlygas. Buvo keista kalbėtis apie verslą su moterimi, juo labiau su ja derėtis... ypač kai ta moteris atrodė taip kaip Aleksandra Vord. Laimanas Džounsas apskritai neįsivaizdavo, kad tokia moteris kaip panelė Vord galėtų vadovauti verslui, tad jam būtų buvę sunku pasakyti, kaip

turėtų atrodyti verslininkė. Tačiau tiksliai žinojo, jog ne taip kaip Aleksandra: aukšta ir didinga, su debesiu vešlių juodų plaukų. Ir neturėtų būti it iš pieno plaukusi... o tos didžiulės išraiškingos rudos akys, tokio tamsumo, kad atrodo beveik juodos.

Kita vertus, Aleksandra buvo nepanaši nė į vieną kada nors Laimano Džounso sutiktą moterį. Galbūt todėl, jog amerikietė, tačiau nebuvo tuo tikras. Bet kalbėjo ji tiesiai ir ryžtingai, nesuteikdama kitiems galimybės prieštauti, ir taip pakerėdavo savo pašnekovus, kad jie neįstengdavo atsispirti jos žavesiui. Po kiekvieno dalykinio pokalbio su šia moterimi Laimanas Džounsas jausdavosi visiškai išsekęs ir pats nesuprasdavo, kodėl jai nusileido aptariamam klausimui. Taip jis jautėsi ir dabar. Nuo minties, kad už tai lordas Torpas gali atleisti jį iš darbo, apėmė silpnumas.

– Gaila, bet nesu pripratusi prie tokių skirtumų, – pareiškė Aleksandra. – Jungtinėse Valstijose apie džentelmeną sprendžiama iš jo veiksmų, o ne pagal kilnę. – Ji patylėjo, paskui smalsiai paklausė: – Ar tas jūsų Torpas tikrai nieko nesugeba? Tikriausiai turtus jis paveldėjo. Vis dėlto keista, kad jam pavyko juos išlaikyti.

– O ne, panele, – skubiai paneigė Džounsas. – Aš ne tai turėjau omenyje. Nesakiau, jog jo šviesybė nieko neišmano apie verslą, arba jog jam jis nerūpi. Ir išmano, ir rūpi. Turėjau galvoje, kad visuomenė *neturi matyti*, jog džentelmenas diena iš dienos pats tvarko verslo reikalus.

– Šit kaip. Vadinasi, svarbu, kaip tai atrodo iš šalies. – Aleksandra pagalvojo, kad Torpas jai vis labiau daro kvailo žmogaus įspūdį.

– Turbūt, – Džounsas susiraukė. Jam nepatiko, kaip nuskambėjo jos žodžiai. – Norėjau pasakyti, kad taip nėra, – patikslino ir skubiai pridūrė: – Lordas Torpas yra puikus verslininkas. Tiesą sakant, beveik visus pinigus užsidirbo pats Indijoje.

– O! – tamsios Aleksandros akys sužibo iš smalsumo, visos abejonės dėl lordo Torpo gebėjimų prižiūrėti verslą dingo iš galvos. – Kaip tik todėl aš taip nekantrauju su juo susitikti. Jis turi garsią Indijos lobių kolekciją, aš pati aistringai domiuosi tokiais dalykais. Šiuo klausimu netgi susirašinėju su ponu Torpu... norėjau pasakyti – lordu Torpu.

Aleksandra nusprendė, jog neverta užsiminti, kad prašė lordo Torpo leidimo apžiūrėti jo kolekciją, kai šiemet atvyks į Angliją, tačiau gavo kategorišką neigiamą atsakymą. Reikia pripažinti, kad kaip tik todėl ji ir pateikė pasiūlymą *Burchings Tea Company* dėl arbatos krovinio pervežimo. Kompanija, žinoma, turėjo nepriekaištingą reputaciją; Aleksandra dėl asmeninės užgaidos jokia būdu nebūtų priėmusi verslui blogo sprendimo. Tačiau tai, kad *Burchings Tea Company* priklausė tam pačiam lordui Torpui, kurio kolekciją ji taip troško pamatyti, buvo labai maloni papildoma nauda. Aleksandra buvo įsitikinusi, kad, tvarkydama verslo reikalus su jo kompanija, susitiks ir savininką, kuris, sprendžiant iš jo laiško tono, buvo irzlus senas krienas.

– Kaip suprantu, ta jo kolekcija labai įspūdinga, – atsakė ponas Džounsas. – Žinoma, aš jos nemačiau.

– Niekada? Nė vieno eksponato? – Aleksandra apstulbusi pažvelgė į jį.

Džounsas kiek sutrikęs dirstelėjo į ją.

– Ne. Na, kartais nunešdavau ką nors jo šviesybei į namus ir mačiau keletą daiktų fojė, bet lordas Torpas dažniausiai pats ateina į kontorą pasikalbėti apie reikalus.

Aleksandros šeima per kiekvienas Kalėdas atverdavo savo namų duris darbuotojams, tad jai pasirodė keista, kad aukštas pareigas užimantis tarnautojas nėra buvęs savo darbdavio namuose. Aleksandra daugumai pavaldinių jautė artimą, kone giminišką ryšį. Tiesa, kai kurie ir buvo giminės. Vis dėlto tai buvo dar vienas pavyzdys, kad britai (o gal tik aristokratai) – visai kitokie žmonės.

Karieta privažiavo prie įspūdingų rūmų iš baltų akmenų ir sustojo. Dirstelėjęs pro langą Laimanas Džounsas ištarė dusliu balsu:

– Atvažiavome.

Jis kone maldaujamai pažvelgė į Aleksandrą.

– Ar tikrai jūs to norite, panele Vord? Lordas Torpas... na, jis atsiskyrėlis. Ir labai nemėgsta lankytojų. Galimas dalykas, kad tiesiog atsisakys mus priimti.

– Tada mums teks išeiti, tiesa? – nerūpestingai atšovė Aleksandra.

– Kita vertus, gali sutikti su mumis pasimatyti, kad pasakytų, ką mano apie tokį mūsų išūlumą, – nuo šios minties Džounsui susuko paširdžius.

– Pralinksmedkite, pone Džounsai, – paragino Aleksandra, stengdamasi vargšui žmogeliui pakelti nuotaiką. – Patikėkite, man teko bendrauti su daugybe senų bambeklių, paprastai kuo puikiausiai su jais susitvarkau.

– Bet jis nėra...

– Kad ir koks jis yra, jaučiu, jog sugebėsiu rasti bendrą kalbą.

Ponas Džounsas nurimo ir pagalvojo, kad galbūt ji *sugebės* pakerėti lordą Torpą, kaip pakerėjo jį.

– Nesirūpinkite, – tęsė Aleksandra, – jeigu jis pradės plūstis, pasakysiu, jog aš dėl visko kalta.

Džounsas abejojo, kad toks jos pareiškimas galėtų pakeisti darbdavio nuomonę apie jo išibrovimą, tačiau nieko nepasakė. Buvo jau beveik susitaikęs, jog turės išklaudyti keiksmų. Jis atidarė duris ir išlipo iš kariatos, tada pasisuko ir ištiesė ranką Aleksandrai.

Aleksandra mandagiai paėmė jo ranką, išlipusi pasisuko ir nužvelgė dailų karalių Jurgių stiliaus balto akmens pastatą. Jis, kaip dauguma namų Londone, stovėjo arti gatvės, nuo kurios jį skyrė juoda kaliojo plieno tvora. Šešių pakopų laipteliai vedė nuo gatvės iki išpūdingų paradinių durų, kurių viduryje puikavosi grėsmingai atrodantis liūto galvos pavidalo belstukas. Pažvelgęs ta pačia kryptimi Aleksandros kompanjonas susvyravo, tad Aleksandra suėmė jam už parankės ir lengvai stumtelėjo prie durų. Jautėsi šiek tiek kalta, kad naudojasi vargšeliu, tačiau buvo tvirtai pasiryžusi pamatyti lordo Torpo Indijos lobių kolekciją. Daug sužinojo apie ją iš susirašinėjimo su kitais tokių senienų entuziastais. Lordo Torpo kolekcija visuotinai pripažinta vertingiausia pasaulyje ir buvo vienas tų objektų, kuriuos Aleksandra nekantravo apžiūrėti pirmą kartą atvykusi į Angliją. Ji neketino leisti, kad šio vyro bailumas sutrukdytų jai pasiekti tikslą. Pats lordas Torpas turės neįleisti jos pro duris.

– Nebijokite, pone Džounsai, – tarė ji, stengdamasi nuraminti sąžinės graužimą. – Jeigu už tai, kad atvežėte mane čia, lordas Torpas atleis jus iš darbo, aš pati pasamdysiu.

Džounsas vangiai šyptelėjo. Nors keistai elgėsi ir buvo valdingo charakterio, panelė Vord turėjo gerą širdį.

– Dėkoju, panele. Tikiuosi, to neprireiks.

Jis būtų norėjęs ir jaustis taip tvirtai, kaip nuskambėjo balsas. Lordas Torpas buvo teisingas darbdavys, bet turėjo kažin ką tokio, kas neleisdavo jam prieštarauti. Didžiąją dalį savo turtų jis sukaupe Indijoje, sklاندė begalė įvairiausių gandų, kai kurie buvo itin bjaurūs, kaip jam tai pavyko. Ponas Džounsas daugumos jų nepriėmė už tikrą pinigą, tačiau kartais, kai lordo Torpo veidas suakmenėdavo, o akys įgaudavo gryną sidabrišką atspalvį, Džounsui toptelėdavo, kad bent dalis tų gandų galbūt turi pagrindą.

Raminamai atsikvėpęs Džounsas paėmė belstuko žiedą ir stipriai trinktelėjo į duris, pasiūsdamas per namą garsų aidą. Po akimirkos duris pravėrė livrėja vilkintis liokajus. Pažvelgė į Džounsa, į Aleksandra, tada nenoriai atsitraukė leisdamas įeiti.

– Atvykau pasimatyti su lordu Torpu, – tarė Laimanas.

– Palaukite čia, – trumpai nurodė liokajus ir paliko juos stovinčius fojė.

Aleksandra pagalvojo, kad liokajus prastai išauklėtas ir elgiasi nemandagiai, tačiau prie šio klausimo neapsistojo. Jos dėmesį patraukė visai kiti dalykai. Parketo grindys po kojomis išklotos prabangiu austiniu tamsiai raudonos spalvos kilimu, vaizduojančiu medžioklės sceną: vyras

su turbanu buvo ietimi pervėręs tigrą. Ant sienos kabėjo dramblio galvos pavidalo kaukė iš kaltinio sidabro, po ja stovėjo medinė skrynia, kurios dangtyje matėsi įmantriai išraižyta scena sode: tarp medžių nusvirusiomis šakomis stovėjo dvi indės mergelės.

Ji pasilenkusi apžiūrinėjo skrynią, kai pasigirdo tylūs žingsniai ir į fojė įėjo liokajaus lydimas vyriškis. Aleksandra pakėlė galvą ir kone aiktelėjo iš susižavėjimo. Nepažįstamasis buvo tamsaus gymio, didžiulėmis tamsiomis akimis, nuo galvos iki kojų apsirengęs baltai, su turbanu ir lengvu apavu minkštais padais. Kol Aleksandra spoksojo į jį it pakerėta, jis suglaudęs delnus ties krūtine mandagiai jiems nusilenkė.

– Pone Džounsai, – ištarė jis tyliu aiškiu balsu, – ar lordas Torpas šiandien paskyrė jums susitikimą? Labai atsiprašau. Man nebuvo pranešta apie jūsų vizitą.

– Ne, hm... – Laimanas Džounsas ne kartą kalbėjosi su lordo Torpo vyresniuoju liokajumi, bet kažkodėl visada susinervindavo. Jis nuolat klysdavo tardamas jo vardą, o įdėmus tamsių akių žvilgsnis versdavo gūžtis. – Lordas Torpas apie tai nežino. Aš... tai gana netikėta. Tikėjausi jo šviesybei pristatyti panelę Vord, bet jeigu atvykome netinkamu metu, mes, žinoma, galime...

Įdėmus vyresniojo liokajaus žvilgsnis nukrypo į Aleksandrą. Matydama, kad Džounsas tuojau viską sužlugdys, ji pati ėmėsi iniciatyvos.

– Esu Aleksandra Vord, pone...

– Mano vardas Punvatis, panele.

– Pone Punvati, turiu verslo reikalų su *Burchings Tea Company*, kadangi atvykau į Londoną, tikėjausi susitikti

su lordu Torpu. Man regis, labai svarbu pažinti verslo partnerius, tiesa?

Tamsiose Punvačio akyse kažkas blykstelėjo (tikriausiai juoko kibirkštelės) ir jis tarė:

– O taip, panele.

– Tad ponas Džounsas maloniai sutiko pristatyti mane lordui Torpui. Nuoširdžiai tikiuosi, kad tai nesudarys didelių nepatogumų.

– Esu įsitikinęs, ponui Torpui bus labai įdomu sužinoti apie jūsų vizitą, panele Vord, – nežymiai linktelėjęs Aleksandrai tarė tarnas. – Pranešiu jam, kad čia esate, ir sužinosiu, ar šią popietę jis priims lankytojus.

– Dėkoju, – Aleksandra apdovanojo jį spindulinga šypseną, jau ne vieną vyrą privertusia daryti tai, ko ji nori.

Kai Punvatis pasišalino iš fojė taip pat tyliai, kaip buvo atėjęs, ponas Džounsas kiek nesmagiai nusišypsojo.

– Kaip ir sakiau, lordas Torpas yra šiek tiek... kitoks. Ir jo tarnai kažkokie keisti. Vyresnysis liokajus, kaip matėte, yra svetimšalis, o kai kurie tarnai, tiesą sakant, atrodo lyg iš nusikaltėlių pasaulio. Atsiprašau, jeigu jūs, hm, buvote užklupta netikėtai.

Aleksandra sutrikusi pažvelgė į jį.

– Ką turite omenyje? Nėra dėl ko atsiprašyti. Tai nuostabu! Dar niekada nebuvo sutikusi žmogaus iš Indijos. Norėčiau jam užduoti tūkstantį klausimų, bet tai būtų labai nemandagu. O ar matote šią puikią dramblio galvos kaukę?! Ir kilimą... ir skrynią!

Aleksandros akys žibėjo iš susijaudinimo, skruostai buvo dailiai nuraudę. Žiūrėdamas į ją Džounsas pagalvojo, kad ši mergina netgi gražesnė, nei atrodė iš pradžių.

Toptelėjo mintis, ar jos grožis paveiks lordą Torpą, vieną labiausiai užkietėjusių Londono viengungių. Kita vertus, vargu ar Torpas kada nors išvys panelę Vord. Galima neabejoti, kad tarnas indas netrukus pasirodys ir praneš, jog jo šviesybė negali jų priimti, nes... Įdomu, ką Torpas nuspręs daryti su juo, Džounsui, už tai, kad išdrįso ateiti pas jį iš anksto nepranešęs ir dar atsivedė lankytoją...

Džounsas buvo taip giliai paniręs į slogias mintis, kad nė nepastebėjo, kaip kažkas tylutėliai įėjo į fojė iš priešingos pusės ir tarė:

– A, ponas Džounsas. Punvatis sakė, kad atsivedėte viešnią.

Ponas Džounsas krūptelėjo.

– Lorde Torpai!

Aleksandra, kuri pritūpusi prie skrynios apžiūrinėjo sudėtingą raižinį, atsistojo ir pasisuko į balsą. Ir vos įstengė neišsižioti iš nuostabos. Nuo tada, kai gavo laišką iš lordo Torpo, ji įsivaizdavo, kad jis – irzlus, žmonių nemėgstantis keistas seniokas. Buvo įsitikinusi, jog susitikusi sugebės įveikti lordo keistumus ir įkalbės parodyti jai savo kolekciją, tačiau pamačiusi jį suprato, kaip smarkiai klydo.

Kitapus fojė stovintis vyras buvo pačiame jėgų žymėjime, skaičiuojantis ketvirtą dešimtį. Aukštas ir plačiapetis, ilgomis raumeningomis kojomis, kurias išryškino geltonos spalvos ilgos aptemptos kelnės ir brangūs minkštos rudos odos auliniai batai. Apsirengęs dailiai, bet paprastai. Jam žengus prie jų, Aleksandrai nusmelkė paširdžius susivokus, kad lordas Torpas ne tik jaunas, bet ir išvaizdus. Vešlūs tamsiai rudi plaukai buvo trumpai kirpti. Veidas išraiškingas, aukštais skruostikauliais, ereliška nosimi ir

stamboku smakru, gana griežtus bruožus švelnino plačios juslios lūpos. Akys didelės ir protingos, pilkos spalvos, apjuostos juodomis tankiomis blakstienomis, nuo kurių žvilgsnis atrodė kiek padūmavęs. Veido išraiška neat-skleidė minčių, tačiau Aleksandrai pasirodė, kad lordo akyse išvydo šmėstelint linksną kibirkštėlę. Kai jis įsmeigė į ją žvilgsnį, Aleksandra kažką pajuto savo esybės gelmėse, apėmė keistas neramumas, troškimas kažko, ko ji pati negalėjo suprasti, jausmas, kurio dar niekada nebuvo patyrusi. Visos mintys dingo iš galvos.

– Prašau atleisti, milorde, – sutrikęs ėmė veblenti Džounsas: – Žinoma, neturėjau čia ateiti nekviestas, bet aš... aš buvau tikras, kad jūs norėsite susipažinti su panele Vord.

– Įdomu kodėl, – tingiai nutęsė lordas Torpas, žodžius pagardinęs sarkazmu.

Išvydusi, kaip išblyško Džounsas po tokių darbdavio žodžių, Aleksandra užgniaužė keistą pilve kilusį jausmą ir žengė į priekį, nutaisiusi malonią savimi pasitikinčios moters šypsena.

– Meldžiu nepriekaištauti ponui Džounsui, lorde Torpai. Tik aš dėl to kalta. Jis tikrai nenorėjo manęs čia atvežti, bet aš pareikalavau.

– Tikrai? – Torpas išrietė juodą antakį, rafinuotai demonstruodamas panieką, įvairiusią baimės jau ne vienam žmogui.

Aleksandra ją vargu ar pastebėjo. Ji atkreipė dėmesį į lordo Torpo akis: jos buvo tokio šviesaus pilkumo, kad atrodė beveik sidabrinės, – jai ėmė drebėti keliai, o tai išties neįprasta.

– Taip. Matote, esu linkusi susitikti su žmonėmis, su kuriais užmezgu verslo santykius.

– Verslo? – Nuoširdžiai sutrikęs Torpas klausiamai pažvelgė į savo pavaldinį: – Nesuprantu.

– Tai su panele Vord šią savaitę derinome sutartį... Man regis, aš jums apie tai minėjau. Kad *Ward Shipping* nuga bentų *Burchings Tea Company* arbatos krovinį į Jungtines Valstijas.

Torpas abejingai pažvelgė į Aleksandrą.

– Jūs dirbate *Ward Shipping*?

– Hm. Tiesą sakant, tai mano šeimos kompanija. Skirtingai nuo jūsų, mėgstu pati tvarkyti savo verslą. Nors ponas Džounsas pasirodė labai nuovokus ir sukalbamas, pamaniau, kad susitikusi su kompanijos savininku susidarysiu aiškesnį vaizdą. Pagaliau juk galutinius sprendimus priimate jūs. Ar aš klaidingai supratau?

– Ne, aš pats vadovauju kompanijai, – atsakė lordas kreivai šyptelėjęs. – Regis, jūs nepritariate mano vadovavimo būdui?

– Na, tai jūsų verslas, galite daryti su juo, ką tik norite, – pareiškė Aleksandra.

– Jūs labai maloni. – Torpas su pašaipą nusilenkė.

Aleksandra metė į jį perspėjimą žvilgsnį.

– Tačiau manau, o mano valdiniai tam pritaria, kad verslo reikalai tvarkomi daug sklandžiau, jeigu procese aktyviai dalyvauja savininkas, – tęsė ji. – Nebent, žinoma, savininkas tokiam darbui stokoja gebėjimų, – užbaigė šiek tiek klausiamo intonacija, metusi į Torpą kreivą žvilgsnį, kuriame šmėstelėjo iššūkis. Aleksandra pati nesuprato kodėl – ar dėl arogantiškos Torpo veido išraiškos, ar dėl

neįprasto savo kūno atsako, kurį jis sukėlė, – tačiau pajuto būtinybę pastatyti lordą Torpą į vietą.

Jos nuostabai, vyras garsiai nusikvatojo.

– Tai jūs esate tokios nuomonės apie mane? Manote, nesugebu tvarkyti savo verslo?

Laimanas Džounsas tyliai sudejavo ir užsimerkė.

– A, – tęsė Torpas su lengva šypsenėle lūpose, – ponas Džounsas atsivežė jus čia, kad pamatytumėte, jog aš bent jau nenusišneku ir nesu užrakintas narve namo mansardoje.

– Milorde! – sukrestas riktėlėjo ponas Džounsas. – Apie tai nebuvo jokios kalbos. Prisiekiu, aš...

– Nesišaipykite iš pono Džounso, – sudraudė jį Aleksandra. – Jūs ne blogiau už mane žinote, kad ponas Džounsas neturėjo nė menkiausio noro manęs čia atvežti. Tai aš įsiprašiau. Man visai nerūpi jūsų kaip verslininko gebėjimai. Tačiau esu įsitikinusi, kad savininko asmenybė daug pasako apie kompaniją.

– Tai ką jūs galite pasakyti apie *Burchins Tea*, panele Vord? – vis dar šypsodamasis pasiteiravo lordas Torpas. – Dabar, kai susitikote su manimi?

– Pirmiausia aš geriau supratau, – šiurkščiai metė Aleksandra, – kodėl darbuotojai taip jūsų bijo.

– Manęs bijo! – Šypsena dingo nuo veido, lordas Torpas sutriko.

Pamanęs, jog jam galas, Laimanas Džounsas užsidengė rankomis veidą, todėl nepastebėjo, kad lordas Torpas metė į jį įdėmų žvilgsnį.

– Taip. Na, jie nesudreba išgirdę jūsų vardą, tačiau pono Džounso nenoras atvežti mane čia buvo visiškai akivaizdus. Įdomu – kodėl?

– Man regis, žinau atsakymą, – šaltai tarė Torpas.

Sebastianas, lordas Torpas, nustebo, kai Punvatis pranešė, jog atvyko jo verslo patikėtinis drauge su jauna moterimi; tai jį gerokai sudomino, todėl nusprendė pats su jais susitikti. Nežinojo, ko laukti, tačiau tikrai nesitikėjo savo namo fojė rasti aukštos juodaplaukės gražuolės, apžiūrinėjančios jo kolekcijos eksponatus. O dar labiau netikėta buvo tai, kad išvydus šią gražuolę jį staiga užplūdo stiprus geismas. Mergina vilkėjo kuklią raštuoto muslino dieninę suknelę, kurios paaukštintas juosmuo išryškino iškilias krūtis, minkštos sijos klostės negalėjo paslėpti ilgų grakščių kojų. Švelni ir lygi oda viliojo paliesti, o putli apatinė lūpa prašyte prašėsi pabučiuojama. Torpas buvo neabejingas moteriškam žavesiui, bet anksti skausmingai nudegęs išmoko valdyti kūno geidulius. Jau daug laiko praėjo nuo tada, kai jo kūnas taip audringai reagavo į moterį.

Klausydamasis jos kalbos Torpas išgyveno emocijų kaitą – nuo linksmos nuostabos iki sutrikimo ir susierzinimo, o iš pačios jo esybės gelmės į paviršių veržėsi stiprus vyriškas susijaudinimas. Panelė Vord buvo nepanaši į jokią iki šiol jo sutiktą moterį, o Torpas vertino unikalumą. Tačiau dėl pastarųjų jos žodžių lordas neabejotinai supyko. Kaip ši išsišokėlė amerikietė drįsta abejoti jo gebėjimais vadovauti korporacijai ir prikiša nederamą elgesį su valdiniais?

– Ponas Džounsas puikiai žino, kaip branginu privatumą, – paaiškino lordas, veidas tapo akmeninis, o akys sužibo sidabru. – Nesu pratęs, kad kiekvienas, turintis verslo ryšių su mano kompanija, nepranešęs leidimo įsibrautų į mano namus.

– Hm. Taip, matau, laikote save pranašesniu už kitus žmones.

– Atsiprašau?! – Torpas apstulbęs spoksojo į ją. Kiekvienas naujas šios moters pareiškimas buvo užgaulesnis už ankstesnį.

– Toks asmuo paprastai nebūna malonus kompanjonas, – nerūpestingai šnekėjo Aleksandra, nekreipdama dėmesio, kad pašnekovo veidas niauikiasi it audros debesys. – Tačiau, kaip žinote, man tai nėra svarbiausias dalykas. Svarbiausia, žinoma, kaip tokia nuostata veikia *Burchings Tea Company*.

– A, taip, mano kompaniją. Akimirką pamaniau, kad mes jau nuklydome į lankas.

– Esu linkusi manyti, jog tikėjimas savo pranašumu teigiamai veikia jūsų įmonę, juk neleistumėte, kad koks nors prastas produktas arba netikęs sandoris mestų ant jūsų blogą šešėlį, – nusprendė Aleksandra.

– Dėkoju, – pašaipiai tarė Torpas. – Pagalvosiu apie tai.

– Be to, pagarba ir netgi baimė, kurią jūsų pavaldiniai jums jaučia, verčia juos būti dėmesingus smulkmenoms, kad neužsitrauktų jūsų nemalonės. Kartais baimė būna tokia stipri, kad daro priešingą poveikį... Pernelyg nerimaudami jie klysta dažniau, negu klystų normaliomis aplinkybėmis. Tačiau matau, jūs apsiribojote sarkazmu, užuot įniršęs ant pono Džounso už sutrikdytą privatumą ir mėginimą padėti man padaryti tai, ko paprasčiau, nors žinojo – jums tai nepatiks. Tad esu linkusi manyti, kad jūsų rūstybė nėra tokia galinga ir nepaverčia pavaldinių niekam tikusiais padarais.

– Vadinasi, jums mano kompanija atrodo patikima? – paklausė Torpas ir kietai sučiaupė lūpas. – Jaučiuosi pamalonintas tokios panegirikos.

– Suprantu, kad jūsų žodžiai kupini sarkazmo, – atsakė Aleksandra. – Iš tikrųjų tai turėtumėte jaustis patenkintas. Kai kurie žmonės itin vertina mano nuomonę verslo klausimais.

– Jungtinėse Valstijose tikriausiai daug kas kitaip.

– Taip, tai tiesa. Man regis, mes labiau vertiname atvirumą.

– Sakyčiau, tiesmukumą. Gal netgi takto stoka.

– Mano nuomone, taktiškumas versle nėra itin vertingas bruožas. Aš norėčiau žinoti, kaip esu vertinama. Regis, jūs esate linkęs likti tamsoje?

Kurį laiką lordas Torpas tiesiog spoksojo į ją. Paskui nusijuokė ir papurtė galvą.

– Mieloji panele Vord, per jus aš tiesiog netekau žado. Ar jūs visada taip tvarkote verslo reikalus? Stebiuosi, kad išvis turite klientų.

Aleksandra taip pat jam nusišypsojo, buvo sunku nereaguoti į jo sušvelnėjusį veidą.

– Ne visada, – atvirai prisipažino. – Jūs įsiutinate mane labiau nei dauguma klientų. Tačiau jau įsitikinau: kadangi esu moteris, tvarkydama verslo reikalus turiu pernelyg daug laiko skirti ginčams su vyrais, kol galiausiai jie pripažįsta mane lygią sau.

– Lygią? – Torpas nusišypsojo. – Sakyčiau, jums to per maža. Įsivaizduoju, jūsų tikslas – visiškai pavergti priešininą.

– O ne, – nerūpestingai atšovė Aleksandra. – Matote, nesu linkusi į aroganciją.

– Taiklus smūgis, – sumurmėjo Torpas. Jam toptelėjo, kad ši nepaprasta amerikietė pasiekė savo tikslą ir jų pokalbis eina į pabaigą. Keista, jis kažkodėl visai nenorėjo su ja atsisveikinti. Pats nesuprato, mergina labiau jį suerzino ar sujaudino, tačiau norėjo, kad ji pasiliktų.

Akimirką padvejojęs Torpas pasiūlė:

– Kadangi mudu jau susitikome, gal norėtumėte išgerti su manimi arbatos, panele Vord? – Torpas mandagiai pasisuko į Laimaną Džounsą ir įsmeigė žvilgsnį į apstulbusį pavaldinio veidą. – Žinoma, ir jūs, Džounsai... Nebent turite nebaigtų svarbių darbų kontoroje?

– O ne, sere, – atsakė Džounsas nuraudęs iš malonumo dėl suteiktos garbės išgerti arbatos su jo šviesybe. – Tiesą sakant, – skubiai pridūrė išsigandęs, kad jo žodžiai gali būti klaidingai suprasti, – aš turiu darbų. Kontoroje visada yra ką veikti. Norėjau pasakyti, kad šiandien valandėlę kitą darbas ten vyks sklandžiai ir be manęs. Esu labai dėkingas... man didelė garbė... žinoma, jeigu tikrai mane kviečiate.

– Aišku, kviečia, – Aleksandra ryžtingai puolė į pagalbą sutrikusiam Džounsui. – Nė kiek neabejoju, kad lordas Torpas visada žino, ką daro. – Ji pasisuko į Torpą: – Dėkoju, milorde. Mielai išgerčiau arbatos.

Torpas varpeliu iškvietė vyresnįjį liokajų, nurodė mėlynajame salone patiekti arbatos ir nusivedė lankytojus koridoriumi į prabangų kambarį, kurio sienos virš medinių plokščių buvo iškljuotos mėlynais ir baltais dryžiais išmargintais dailiais tapetais. Pro langus atitrauktomis

portjeromis į vidų plūdo popiečio saulė, salonas buvo apstatyta ne Londonui įprastais sunkiais tamsaus medžio, o lengvais pintais baldais, teikiančiais aplinkai lengvumo ir egzotikos. Tolimų kraštų įspūdį sustiprino prabangus kilimas, išmargintas stilizuotomis gėlėmis ir vynmedžiais, bei ryškiaspalvės ir brangakmeniai krėslų pagalvėlės. Ant staliuko stovėjo iš dramblio kaulo išdrožta riaumojančio dramblio statulėlė, ant sienos kabėjo visa eilė nedidelių spalvingų paveikslėlių.

Aleksandra aiktelėjo ir žengė tiesiai prie paveikslų.

– Ar čia radžputai*? – pasiteiravo, rodydama į kadaise Indijoje suklestėjusio hinduistų epo iliustracijas.

Ponas Džounsas sutriko, o lordas Torpas nustebeęs kilstelėjo antakius.

– Na, taip. Šios tematikos paveikslus pradėjau kolekcionuoti gyvendamas Indijoje. Ar esate susipažinusi su Indijos menu?

– Neturėjau progos išsamiau patyrinti, – prisipažino Aleksandra, – bet mane jis domina. Žinoma, skaičiau daug straipsnių apie Indijos menui būdingą spalvingumą, meno dirbinių aprašymus, mačiau piešinių, bet autentiškų kūrinių – ne.

Iš pradžių Aleksandra įdėmiai tyrinėjo paveikslėlius, nejausdama į ją įsmeigto Torpo žvilgsnio. Pagaliau atsisuko ir pamačiusi, kad jis ją stebi, nuraužo. Nuo jo žvilgsnio ją kažkodėl nutvilkė karštis. Skubiai nusukusi akis bandė sugalvoti, ką pasakyti, kad nuslėptų kūno reakciją.

* Radžputai – Indijos hinduistų aukščiausiųjų kastų grupė.

– Aš... hm... turiu keletą daiktų: mažą Budos statulėlę iš nefrito, šali su Peislio raštais, keletą dramblio kaulo drožinių, tačiau indiškų daiktų Jungtinėse Valstijose retai pasitaiko.

– Gal po arbatos norėsite apžiūrėti mano kolekciją?

Aleksandros veidas nušvito, nuo tokio vaizdo Torpui užėmė kvapą.

– O taip, norėčiau to labiau už viską. – Vyresniajam liokajui įnešus padėklą su arbata ir padėjus ant žemo stalelio, ji atsisėdo, bet kalbėti nesiliovė: – Turiu jums prisipažinti: tai buvo viena priežasčių, kodėl priverčiau poną Džounsą šiandien mane čia atsivežti. Vyliausi, kad galėsiu užmesti akį bent į dalį jūsų Indijos lobių kolekcijos. Aš tiek daug girdėjau apie ją...

– Tikrai? – Torpas tyrinėjo Aleksandrą svarstydamas, kokią dar keistenybę ji pasakys. Jis dar nebuvo sutikęs moters, kuri žavėtusi jo indiškais daiktais, išskyrus prabangius Peislio šalius ir įspūdingus papuošalus.

– Tikrai. Tiesą sakant, prieš kelis mėnesius, kai paaiškėjo, kad būsiu Londone, aš jums parašiau ir paklausiau, ar galėčiau apžiūrėti jūsų kolekciją, bet jūs kategoriškai atmetėte mano prašymą.

– Atmečiau? Koks aš nemandagus. – Lordas Torpas suraukė antakius. – Neprisimenu... Ne, palaukite, gavau laišką nuo kažkoko jaunuolio iš Jungtinių Valstijų... ar tik ne iš Aleksandro Vordo?

– Aleksandros. Žmonės dažnai suklysta. Jie nesitiki, kad moteris gali nuoširdžiai žavėtis menu.

– Juo labiau rašyti laišką nepažįstamam vyrui ir siūlyti jam susitikti.

– O ką turėjau daryti? – paklausė Aleksandra. – Paprašyti dėdės arba pusbrolio, kad parašytų už mane, tarsi pati nesugebėčiau parašyti rišlaus laiško?

– Niekas neabejoja jūsų gebėjimais, panele Vord, tačiau jūs, moteris, būtumėte buvusi apsaugota.

– Nuo ko? Nuo tokio šiurkštaus jūsų laiško, kuriuo atmetėte mano prašymą leisti apžiūrėti kolekciją? – Ji sukrizeno. – Žinoma, nebuvau labai patenkinta, bet tikrai nesusirgau iš nevilties ir gėdos. Patikėkite, gyvenime esu girdėjusi ne vieną neigiamą atsakymą.

– Man sunku tuo patikėti, – šypsodamasis atkirto Torpas. – Ką gi, prašau leisti man išpirkti kaltę ir parodyti jums savo kolekciją.

– Manau, to visiškai pakaks.

Gerdami arbatą su pyragaičiais ir sausainiais jie šiek tiek pasikalbėjo. Tai buvo paprastas pokalbis apie orą, Londoną ir Masačusetso valstiją, kurioje Aleksandra gyveno. Lordas Torpas domėjosi, ar jai patinka Londone, vildamasis, kad ne visą laiką skiria verslo reikalams, ir Aleksandra išsamiai papasakojo, ką ji pamatė ir nuveikė. Juodu šnekučiavosi apie *Burchings Tea Company* ir jos vadovojamą kompaniją, nors iš Torpo veido buvo matyti, kad jam keista apie tokius dalykus kalbėtis su moterimi. Pagalvojusi, ar lordas su moterimis visada plepa tik apie orą ir panašias banalybes, Aleksandra nusprendė, jog jam tai turėtų būti baisiai nuobodu.

Po arbatos, lordo Torpo patikintas, kad parveš panelę Vord namo savo karieta, ponas Džounsas grįžo į kontorą. Ponas Torpas su vylinga šypsena lūpose pasiūlė

Aleksandrai paranę. Aleksandra įsikibo ir kilstelėjo smakrą, priimdama iššūkį, nors pati nelabai suprato, kas jos laukia.

– Žinote, – nerūpestingai tarė Torpas, – jaunai damai nepatartina pasilikti vienai mano namuose ir vaikščioti su manimi po kambarius.

– Tikrai? – Aleksandra nutaisė naivų žvilgsnį. – Nejaugi jūs savo namuose puldinėjate bejėges jaunas moteris?

– Aišku, ne. Nors jūsų bejėge nepavadinčiau.

– Tai man nėra ko bijoti, tiesa? – ramiai tęsė Aleksandra. – Kadangi esate džentelmenas ir jums rūpi saugoti moteris, jūs, be abejo, pasistengsite, kad man nieko bloga nenutiktų.

– Jūsų aštrus liežuvis, panele Vord.

– Kodėl? Ką tokio pasakiau?

Jis metė į merginą nuo pašaipos apsunkusį žvilgsnį ir staigiai įėjo į kambarį, įsitempdamas kartu ir ją. Sugriebęs Aleksandrai už pečių pažvelgė į akis iš taip arti, kad jo veidas užstojo visą vaizdą. Sidabriškų vyro akių žvilgsnis hipnotizavo, Aleksandra jautė jo kūno karštį, ją už pečių laikančių rankų jėgą. Torpo lūpos buvo vos už kelių colių nuo jos. Ji stovėjo it suakmenėjusi.

– Žinote, kartais su jauna gražia moterimi net džentelmenas gali netekti savitvardos.

Aleksandrai toptelėjo, kad lordas Torpas tuojau ją pabučiuos, ir nustebo supratusi, jog ši mintis labiau jaudina negu baugina.

– Esu tikra, kad jūs savitvardos niekada nepraran-date, – tarė Aleksandra ir pykstelėjo ant savęs dėl virpulio balse.

– Būtų kvaila tuo kliautis. Jeigu pasikalbėtumėte su Londono aukštuomenės damomis, sužinotumėte, jog esu laikomas kone visagaliu. Mieloji naivuole panele Vord, aš esu juoda avis savo giminėje. Ne iš tų, kuriuo jaunos ledi gali pasitikėti.

– Kaip gerai, kad esu ne jauna anglė ledi, o amerikietė moteris, anksti išmokusi nukenksminti nepageidaujamą dėmesį, tiesa?

– Tiesa. – Jis pasilenkė truputį arčiau: – Ar mano dėmesys būtų nepageidaujamas?

Aleksandra staigiai įkvėpė, širdis ėmė daužytis krūtinėje. Nuo į ją įsmeigto lordo Torpo žvilgsnio mintys susijaukė galvoje.

– Ne, – ištrūko jai kartu su atodūsiu, palinkus prie jo.

Sudomino? Pirkite knygą
PAGROBTA ŠIRDIS
bene geriausia kaina **ČIA**

1
DINGĘ PAVELDĖTOJAI

Naujoji lordo Torpo verslo partnerė visai ne tokia, kokios jis tikėjosi. Juodaplaukė skaisčiaveidė Aleksandra Vord yra stulbinamai graži, įžūliai tiesmuka... ir be galo panaši į vieną seniai mirusią aukštuomenės damą.

Atvykusi iš Amerikos Aleksandra įsitikina, kad Londonas pilnas pavojų. Jos pasirodymas pokylyje su lordu Torpu už parankės sukrečia aukštuomenę ir sukelia šnabždesių bangą: ar ji intrigantė, besigviešianti svetimų turtų, ar naiвуolė, atsidūrusi jai nesuprantamų įvykių sūkuryje?

Vienas žmogus žino tiesą, bet nenori, kad Aleksandra sužinotų. Jai gresia pavojus. Tik lordas Torpas gali padėti amerikietei... jeigu pats atsikratys įtarimų.

Istorija apie pavojus, įtarimus ir aistras XIX amžiaus pradžios Anglijoje, papasakota patyrusios „The New York Times“ perkamiausių knygų autorės.

RT BOOK REVIEWS

www.svajoniuknygos.lt

9 786090 309889

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!